

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
Έν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Βεβήμνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η
ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνεται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ὀφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδ παύσαιμι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσας συγκαταμύτης, ἤδισταυ οὐνεγίαν. » Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. στ. 673—5

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ προσοχὴ ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου εἶναι ἐστραμμένη πρὸς μεγάλην τιτανομαχίαν τοῦ ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου, ὃά ἦτο ἐπίκαιρος οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐνδιαφέρουσα ἢ ἐπισκόπησις τῆς χώρας, ἀφ' ἧς ὀρωμένοι μετ' ἀξιοθαυμάστου τόλμης καὶ γενναϊότητος ἀντεπέβηχεται ὁ μικρὸς μὲν τὸ δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς κίτρινος λαὸς κατὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἐπιβάλλοντος ρωσικοῦ κολοσσῶ.

Ἐκ τῶν πολλῶν περιγραφῶν, ὅσαι ἔχει τοῦδε περὶ Ἰαπωνίας ἐγένοντο, μᾶλλον ζήλια ἀναγνώσεως εἶναι ἡ ἐξῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς γαλλότου συγγραφέως Léon de Tinsseau μετὰ περισσής γλαφυρότητος καὶ χάριτος γραφισσα, ἣν μεταγλωττίζοντες παραθέτομεν.

ΑΝΑ ΤΟ ΤΟΚΙΟΝ

Σήμερον ἐξετέλεσα μακρὰν περιόδειαν ἀνὰ τὰ καταστήματα τοῦ Τοκίου. Τὸ χαρακτηριστικὸν πόλιν τινα παρ' ἡμῖν δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιβάλλον τῶν οικοδομῶν προσέτι. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω διὰ τὴν Ἰαπωνίαν, παρεκτός δὲ τῶν κτιρίων τῶν εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀφιερωμένων, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως δὲν εἶναι μεγαλεύτεραι τῶν οἰκιῶν κοινῆς τινος κώμης.

Τὰ πάντα ἄλλως τε εἶναι μικρὰ ἐν Ἰαπωνίᾳ (ἐξαιρουμένων τῶν κοράκων, ὁστίνους εἶνε ὑπερμεγέθεις), ἡ μικροὺν δὲ αὐτῆ ὄψις τῶν πραγμάτων εἶνε ὁ δεσπόζων χαρακτῆρ τῆς χώρας, ἐνθα τὸ χῆριεν ἀπαντᾶ τιανὰ πᾶν βῆμα, ἐν φ' τὸ ὄρσιον κατὰ τὴν ἀκοιφῆν σημασίαν τοῦ μεγαλοπρεπῶς καλοῦ, εἶνε συνελόντι εἰπεῖν ἀρκούντως σπᾶνιν.

Τὰ πάντα εἶνε ἠλαττωμένα τὸν ὄγκον, οὐχ ἦτον ὅμως νομίζει τις ὅτι ἡ φύσις ἦλθεν εἰς συνενόησιν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὑπολογίσῃ τὰ ἴδια ἔργα ἐν ἀκριβεῖ ἀναλογίᾳ πρὸς αὐτόν. Τὸ ἀνθρώπινον ὅν ἐκεῖ εἶνε βραχύ, ὡς γνωστόν, ἀλλ' εὐπλαστον, μὲ διαστάσεις ἀξιοσημειώτου ἀβρότητας παρὰ ταῖς γυναιξὺ πρὸ πάντων.

Ὁ πληθυσμὸς οὗτος καλλιεργεῖ μικροὺς ἀγρούς, διαχωριζομένους ὑπὸ ὀδῶν, αἰτίνες ὁμοιάζουσι πρὸς διαδόμους ἐντὸς κοιλάδων πεντακοσίων μέτρων εὗρους, ἀρδευομένων ὑπὸ ρυακίων καὶ περιοριζόμενων ἐντὸς σειρᾶς ὀρέων ἐξήκοντα μέτρων ὕψους.

Φυσικῶς αἱ οἰκίαι ἀκολουθοῦσι τὸν γενικὸν κανόνα. Ὁ εὐρωπαϊκὸς ὁ θεώμενος αὐτὰς νομίζει ὅτι εὐρίσκειται ἐνώπιον οἰκίσκων πλαγγῶν τῶσον αἱ κατοικίαι αὐταὶ εἶναι σμικρὰ καὶ εὐθρυπτοὶ τὴν ὄψιν.

Ἄλλ' ὅς εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἔργαστήρια τοῦ Τοκίου. Ἐδῶ, οὔτε ἐν ἐπιπλὸν ὑπάρχει. Ὁ αὐτόχθων πελάτης καταλείπει τὰ ὑποδήματά του ἔξω καὶ κάθηται ἐπὶ τῆς ψιφίθου τοῦ καταστήματος, ὡς ἐθίσται ἐν Ἀνατολῇ. Τότε θέτουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του καὶ ἡ συμφωνία διεξάγεται μετ' ἐκτάκτου ὑπομονῆς ἐκατέρωθεν. Ὁ εὐρωπαϊκὸς, ὀδῶν τῶ θεῶ, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του, ἀρκούμενος μόνον ν' ἀπομάχῃ αὐτὰ ἱπιμελῶς ἐπὶ ψιφίθου, τὴν ὅποιαν παρουσιάζουσι αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ δυσαρτέκεια φαίνεται πρᾶγμα παντελῶς ἀγνοῦστον εἰς τὸν Ἰάπωνα ἔμπορον. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρωπος μεθ' ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας του σὰς ὑποδέχονται γονυπετεῖς (κατὰ γράμμα) ἢ οὐζυγὸς του σὰς προσφέρει τὸ τέτον ἐντὸς μικροσκοπικοῦ

κυπέλλου· ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀποθέτει ἐνώπιον ὀμῶν τὸ μικρὸν πύραυλον διὰ τὸ σιγάρων ἢ τὴν καπνοσμίγαν· ἀναστατόνεται ὅλον τὸ κατάστημα· θυμωμάττει, σπρίφεται καὶ ἐκπαστρέφεται ἐν ἔκστασιν τῶν ἀντικειμένων· προβάλλεται μολὶς ὅσας ἐρωτήσεις (μέσον τοῦ διερμηθένος ἐνοεῖται) καὶ τελευταῖον ἀναχωρεῖτε χωρὶς οὐδὲν ν' ἀγοράσπτε. Καὶ μολαταῦτα τὰ σιγιοδῶρα (χαίρετε) σὰς κερρακολουθοῦσι μέχρι μείσει ὀδοῦ, ὡσεὶ εἴχεται ἐκνεύσει τὸ βαλάντιόν σας.

Τῆς νυκτὸς ἐπερχομένης παρεμύθηθον ἐν τῷ καταστήματι τοῦ σπουδαιοτέρου ἐμπόρου μεταξωτῶν, εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑπαλλήλων. Ὀλόκληρος ἡ ἡμάς αὐτῶν ἦλθε καὶ ἐγονυπέτασι διαδοχικῶς κύπτουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς ψιφίθου, ἐν μέσῳ σιγῆς πλήρους σεβασμοῦ, καὶ εἶτα διεχύθη ἐν τῇ ὀδῳ μετὰ τῆς θυρωδῶδος χαρᾶς μακροτῶν ἀπερχομένων ἐν τοῦ οὐλοῦ.

Ἡ αὐτὴ κίνησις ἡ ὑπάρχουσα εἰς τὰς ὀδοὺς τῶν Παρισίων παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς τοῦ Τοκίου, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ ἵππος σπανίως ἐμφανίζεται, διότι τόσον ἡ ἐπόχῃσι τῶν ἀνθρώπων ὅσον καὶ ἡ ἐλευσιτικῶς ἐίδους βαρῶν ἐκτελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ἀνθρώπων. Καίριος ὅπως ἀναφέρωμεν περὶ τοῦ Ἰαπωνικοῦ ἵππου (γινρικισαχα), τὸν ὁποῖον ὁ ὀδηγὸς σφύρει ὀσπασθῆν αὐτοῦ, ἐκτέλῃν χροῖν ἀμαξηλάτου καὶ ἵππου ταυτοχρόνως. Βαίνει πάντοτε δρομαίως. Δὲν εἶδον ποτὲ οὐδ' ἓνα κᾶν κουροῦμα νὰ σταθῆ ὅπως λάθῃ ὀλίγην ἀναψυχὴν ἔστω καὶ μετὰ μίαις ὄρας ὀδοπορίαν (τῆς ὀποίας τὸ τιμολόγιον εἶνε πενήκοντα ἑκατοστὰ). Ἐς ἐκ τούτου τολμῶ νὰ εἴπω, ὅτι τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἐποχῆσις εἶναι ἰδεώδες, καὶ τὸ θέτω πολὺ ὕψηλότερον τῶν Παρισίων ὀδῶν, λόγῳ τέρψιως, ἀσφαλίας, ἀνέσεως καὶ οἰκονομίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γινρικισαχῶν τῶν κατ' αὔξονα ἀριθμὸν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ δημοσίᾳ τοῦ Τοκίου εἶνε τριάντα δύο χιλιάδες.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐποχῆσις ἀποτελεῖ τὸ κύριον εἶδος τῆς κυκλοφορίας ἀνὰ τὰς Ἰαπωνικὰς ὀδοὺς καὶ ταῖς προσδίει ἰδιάζοντα, μοναδικὸν χαρακτῆρα. Πρὸς τῇ χρήσει τῶν ἀμαξίων διὰ τὰ μεγάλα βάρη, ταῦτα μεταφέρουσι ἐπίσης καὶ οἱ ἀχθοφόροι ἐπὶ τῆς ῥάχῃσι. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι καθῶς καὶ οἱ κούρομα δὲν διστάζουσι, ἐπικρατοῦντες τοῦ καύσωνος, ὅπως ἀποποιήσασιν τὸν ἱματι σμὸν αὐτῶν μέχρι τοῦ τοῦ λουτροῦ. (Ἀκολουθεῖ).

Κ. Φωτιάδης

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΗΝ

Πικρίας εἰς τὸ γῆρας σου ἐπέτρεχον αἱ Μοῦσαι· μέλλον ἦδὲ, ὡς ἠ-ἱπιζεις, δὲν ἔδρες εἰς τὴν λίραν· δὲν σὲ ἀφέλησαν ποσὸς ἰδέαι· πλῆθμυροῦσαι καὶ αἰτίσαι, δύστηνε, τὴν ἀστατόν σου μοῖραν.

Ἄλλὰ πρὸς τί, ἀδυνατῶν τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ θορβώδη μέρη τῶν ἐγκαταλείπεις πλέον; πρὸς τί εἰς κοιμητήρια καὶ εἰς μονῆρας τόπους τὰς ὄρας σου διέρχουσαι κροῖτοε δακρύων χέων;...

Θάρρος! εἰς μαῦραν θλίψιν ἂν παρεφέρθῃς σάλον, ἂν αἰ στείγῃ σου ἔρρουσαν ἐπὶ τοῦ κόσμου φροῦδαι, ὁ Πλάτωνε, — πρὸς ὅν σπεύδομεν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, — τοῦ ὀρατοῦ σου ἤναιε τὰς πύλας ἀπὸ τοῦδε.

Ἐν Κερρασοῦντι

Ἄλλως

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

Τὴν γλαφυρὰν καὶ δεξιὰν γραφίδα τοῦ ἐκ τῶν καλαισιτέρων ὄσων καὶ καλλίστων ἡμῶν συνεργατῶν κ. Ι. Α. Χαρισιαῶδου ἐκτρέψεν ἐν Ἰωνικῆς τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπὶ φύλλων τῆς «Βοσπορίδος» γνωρίζουσι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται. Ἠδὴ γνωρίζοντες ἐτι ἐκπληροῦμεν μὲν αὐτῶν ἐπιθυμίαν, ἀσμένως δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τοῦ κίτωρ ὀρατοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Δικτελῶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἡδυτέρων καὶ εὐγενεστέρων συνασθημάτων, ἄτινα κατὰ τὴν ἐπο-

χὴν ταύτην ἐμπνεῖ ἡ θέα τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως καὶ τῆς σπαργώσης ζωῆς. Φαντάσθητι τῆσον μίαν, ποιητικῶτάτην, τριῶν μολις χιλιόμετρων περιμετρον ἔχουσαν, μέσῳ τῶν γλυκίων ὕδατων λίμνης, περιβαλλομένην ὑπὸ πυκνοτάτου καὶ καταπρασίνου καλαμώνων μὲ τὸ μικρὸν καὶ οὐσκίον χωρίον καὶ τὸν ἀρωματώδη τῆς ἀέρα· εἰς τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα κελαδῆματα ποικίλα παραδόξων ὀφροῦν πτηνῶν· πῆρι τῶν

πία χλοερά, μονάς περιφίλους σχεδόν ήρειπωμένους, ών τὸ ἄδυτον δέσσωσαν ἡμῖν διὰ τῶν αλώωνων θρησκείας καὶ γλώσσων πάτριον μουσικὴν ἀρρήτους μελωδικῆν καὶ γλυκεῖαν· καὶ θὰ δυνηθῆς νὰ ἐξηγήσης τὸ πλῆθος τῶν μυστηριωδῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν σκέψεων καὶ τῶν διαλογισμῶν μου, οἷτινες ἀκαριαίως διέρχονται πρὸ ἐμοῦ, ὡς δίκτυοντες ἀστέρες διασχίζοντες τὸ σπέρωμα. Ὅλην τὴν ἡμέραν πλανῶμαι εἰς τῆς νήσου τοὺς βράχους, ἄρρητον ἐβλήθηρον εὐρίσκων ἐν τῇ ἡμερᾷ τῆς περὶ ἐμὲ φύσεως. Σπείδω ἐκεῖ ἀποφεύγων καὶ τὸ μικρὸν χωρίον μὲ τὰς καταλεύουσας οἰκίας καὶ τὰς λιθοστρώτους στενωπούς του, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἔργα τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, καὶ καταφεύγων εἰς τὴν φύσιν, τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ Δημιουργοῦ. Τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ νῆσός μου εὐρίσκειται ἐν καταστάσει πρωτογῶν, παρθενικῇ, ὅπως ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου. Οὐδεμίαν ἐν αὐτῇ καλλιέργειαν. Ἐὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν τῇ προκρινῶν αὐτῶν θέσει καὶ χεῖρ ἀνθρώπου οὐδὲν μετέβαλε τῶν ἐν αὐτῇ. Ἄλλὰ κάλαμοι καὶ βρύκ καὶ φύκη καὶ βοτάναι, καὶ ἔλη καὶ βῆτοι καὶ θάμνοι καὶ ἀκανθαὶ ἀποτελοῦσι τὰ ὄρια τῶν βράχων τῆς νήσου καὶ τῶν γαλανῶν τῆς λίμνης ὑδάτων. Πλούσια χλωρίσσις ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τῆς εἰκόνας τὸ περιθώριον, ἐνθα τὸ κυανῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς λίμνης ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ βαθυπράσινον τῆς φυτείας. Ὅτε περὶ τὸ λυκαυγὲς ἡ πρωϊνὴ αὔρα φέρει τῶν κυμάτων τὸν φλοίσβον μέχρι τοῦ παραθύρου μου, καὶ τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ ὑποκείμενον φῶς τοῦ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὴν κοιμημένην πλάσιν καὶ μετὰ τῆς ἀποτυπωμένης νυκτὸς ἐπανακάμπτουσιν εἰς τὰ ἴδια οἱ παννυχίως ἐν τῇ λίμνῃ διασκεδάζοντες, ἀρπυζίζοντες διὰ τῶν μελωδικῶν ἔσφατων τοὺς κοιμημένους νησιώτας, αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου σκιρτήματα παιδικῆς χαρᾶς ταχέως ὑποχωρούσης εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν. Ἐγείρομαι μετ' ὄλιγον καὶ ἀνερχόμενος τοὺς βράχους τῆς νήσου παρακολουθῶ διὰ τῶν πετρῶν τῆς φαντασίας μου τὰς ἀπομακρυνόμενας λέμβους καὶ νοερῶς παρίσταμαι μέρτυς τῶν ἐν αὐταῖς σκηνῶν. Ἀναλογίζομαι τότε τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὸ μάταιον καὶ μοιρῶτον, ἀλλ' ἀκούρομαι ἢ φανταζομαι μου προμη-

θεύουσα ἀενάως νέαν σκέψιν σειράν, διακόπτει ἀποτόμως τῶν συλλογισμῶν τὸ νῆμα καὶ ἐξελίσσει περὶ πᾶσαν σαφῆ καὶ ὠριμένην ἀντικλήσιν. Τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης κἀθημέρι ὑπὸ τὰ ἱερίαι ἀρχαίας μονῆς. Ὁ πνέων πρωϊνὸς ἄνεμος μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκ τῶν καλαμώνων ὄσμην του βοῖζει περὶ ἐμὲ, ὑπὲρ τὸ πλῆθος δὲ τῶν ἀτελειῶν διαλογισμῶν μου, ἀνυψοῦται ἡ μεγαλῆρεπεια τῆς φύσεως. Αἱ κατὰ τὰς ὑπερίεας τοῦ παρακειμένου ὄρους ὑπογείως ἐκβλύσονται ἀέννοαι καὶ κατάψυχοι πηγαὶ ὑδάτος τακτικῶν μὲ ἔχουσιν ἐπισκέπτῃν. Καθαίρει ἀπὸ τῆς διανοίας μου πᾶσαν μελαγχολίαν καὶ τὴν θέαν τοῦ καταρρέοντος διαυγεστάτου ὑδάτος, ὡς ἐκπλύνει ἡ βροχὴ πᾶν ἄγος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Τὸ ἑσπέρας ἐπιβαίνω λέμβου καὶ πλῆττον διὰ τῆς κώπης τὰς καταπρασίνους ἀκτᾶς, ἀνάγομαι μετ' ὄλιγον διὰ μέσου τῶν καλαμώνων εἰς τὰ μακραινόντα τῆς λίμνης ὑδάτα. Πικραιτῶν δὲ μετ' ὄλιγον τὴν κώπην μου φέρομαι βραδέως ἀνὰ τὰ ὑγρά βασίλειαν. Ὁ δῶν ἥλιος χρυσιζει διὰ πλαγίον ἀκτίνων τὰ ἀφρίζοντα κύματα, δι' ἐλαφρῶν δὲ καὶ ἡσύχων αἰωρήσεων φέρομαι μακρὰν τῆς ὥρας μου νήσου. Οἱ ἴχιοι ἐκ τῆς ζῆρας ἀκούονται ἀσαφῆς, ἄμυσοι, συγκεχυμένοι· ἡ ρυθμικὴ δὲ τῆς λέμβου κίνησις καὶ ὁ ῥόχθος τῶν περὶ ἐμὲ κυμάτων ἀφαιροῦσι πᾶσαν ἀπ' ἐμοῦ σκέψιν καὶ μὲ βοθίζουσιν εἰς νάρκωσιν ἡδυτάτην. Ἄλλοτε ἀναπετῶ τῆς λέμβου μου τὰ ἱστία εἰς τὴν ὀρηκτικὴν τοῦ ζεφύρου πνοῆν καὶ παταγωδῶς διασχίζων τὰ ἐπιπροσθούοντα κύματα κατευθύνομαι διὰ τοῦ πηδαλιου εἰς τῆς λίμνης τὰς ἰσχατίας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἐπὶ μεμονωμένης τινὸς κορυφῆς τοῦ παρακειμένου ὄρους μονῆρας δένδρον προσηλοῖ συχνὰ τὰ βλέμματά μου. Εἶναι καὶ τοῦτο ἄρ' ἔγωγε προνοίας τινὸς δημιουργήμα, ἢ τύχης τυφλῆς καὶ θυέλλης ἄσκοπον ἔργον; Τὸ ἑσπέρας προσορμίζομαι ἐπὶ τῆς νήσου καὶ κἀθημέρι εἰς παρήμερον καὶ ἔρημον παραλίαν. Τὰ ἀνὰ τὴν πλάσιν καταπίπτοντα σκόπη μὲ βοθίζουσιν εἰς ῥέμβῃν καὶ ὄνειροπολῶ ἐπὶ τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, βλέπων συγχρόνως τὰ ἐλαφρὰ κύματα, ἄτινα διὰ τῶν ἐπαλλήλων κινήσεων τῶν μοι παρέχουσι τελείαν τῆς ἀσταθείας τὴν εἰκόνα. Ὁ μονότονος θρούς, ἡ διαρκῆς καὶ παλίνδρομος αὐτῶν

κίνησις καὶ ἡ βοή τῶν διασειρομένων καλαμώνων σβύουσι μετ' ὄλιγον πᾶσαν ἐν ἐμοὶ σκέψιν, αἱ εἰκόνας τῶν περὶ ἐμὲ καθίστανται συγκεχυμέναι, πᾶσα αἰσθησις παύει ἐν ἐμοί, καὶ οὕτω ἡ νῆξ με καταλαμβάνει χωρὶς οὐδὲως νὰ τὸ ἀντιληφθῶ. Τὸ θέαμα τῆς περὶ ἐμὲ ἀνθούσης καὶ μυροβόλου φύσεως, ἡ ἀπόλυτος γαλήνη, ἥτις βασιλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὁ ἀμέριμος βίος, ὃν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς διέρχομαι, ἡ διαρκῆς κατάνυξις καὶ μυστικὴ συγκίνησις, ἥτις κατέχει τὴν ψυχὴν μου, μὲ ἐθύθησαν εἰς κατάστασιν, ἣν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω. Τὴν νύκτα ἱστάμενος παρὰ τὸ παράθυρον κατανούσομαι ἐκ τῆς θέας τῶν ἀπείρων οὐρανίων θεαμάτων, καὶ σοὶ ἐξομολογοῦμαι ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑμαυτὸν ἐγγύτερον τῆς θείας Προνοίας, ὅσον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ ἀπλοικῇ ταύτῃ ζωῇ. ὦ! πόσον ἐπεθυμοῦν νὰ διέλθω ἐν ταῦθα τὸ ὄλιγον τῆς ζωῆς μου. Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς φύσεως ἀγῶνι καὶ ἀκρατήτῃ ἐνθουσιασμῷ, ὅστις ἀπὸ τινος μὲ κατέχει, οἰκτερῶ ἀληθῶς πάντα ἀνθρώπων τερπόμενον ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, δυνάμενον δὲ καὶ μὴ προτιμῶντα νὰ διέλθῃ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ἄγνωστος καὶ ἡσυχος, ὡς οἱ ἀνόνημοι ἐκείνοι ποταμοὶ, οἱ διασχίζοντες παρθένα καὶ ἀπρόσιτα δάση χωρὶς οὐδὲς νὰ γνωρίζῃ πού μεταβαίνουν. Οἰκτερῶ πάντα θηρεύοντα τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ κοινωνικῇ βιοσάλῃ καὶ τῇ συγκρούσει τῶν παθῶν, καθιστάμενον δὲ ἐνεκα τοῦτου διαρκῆς τῆς τύχης πάγιον, τρικόμενον διὰ πᾶσαν αὐτῆς δυσμένειαν, σύντριμμα θραυόμενον ἐπὶ πάσης παραλίᾳ καὶ μεταπίπτον ἀπὸ ναυαγίου εἰς καταστροφῆν.

Ἐν Ἰωαννίνοις

I. Α. Χαρισιάδης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ἄλλα τάχει ξεχάσει ἡ τρελλὴ τὸν ἄνδρα τῆς, τὴ μάνα, τὰ παιδιὰ τῆς· Κανένα δὲν γνωρίζει μεσ' ἔς τὴ γῆ σὰν ἔχασ' ἢ φτωχὴ τὰ λογικά τῆς.

Κι' ὅμως τὴν βλέπω σὰν θὰ κοιμηθῆ, μ' εὐλάβειαν νὰ κἀντὸ σταυρὸ τῆς· γιὰτὶ ὅλα κι' ἄν τὰ ἐσχάσε ἡ τρελλὴ ποτὲ τῆς δὲν ξεχνάει τὸ Θεὸ τῆς.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου

Σέμος 1904.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΠΩΣ ΖΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

IV

Παρήλθεν ἔτος. Ὁ Μιχαὴλ εἶνε πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σαμψῶν, ἐργάζεται. Μεταξὺ τῶν γνωστῶν τοῦ Σαμψῶν διεδόθη, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ κάμῃ ὑποδήματα στερεὰ καὶ διαρκῆ, ὅσον αὐτός. Ἐρχονται πανταχόθεν νὰ τῷ παραγγελοῦσιν ὑποδήματα καὶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἡ εὐτυχία εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του.

Μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, ὁ ὑποδηματοποιὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἐκάθητο πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἐργάζοντο. Ἐλευθρον κλειστὸν σφόμενον ὑπὸ τριῶν ἱσπων σταματᾷ πρὸ τῆς οἰκίας. Τὰ κωδιῶνα ἰχθυοῦσιν: Ἐπαρτίτης ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐλευθροῦ καὶ κύριός τις ἐξέρχεται φερῶν πλουσίαν μνηστήτην. Ἡ Μαρίνα τοῦ ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, καὶ ἐγενεῖν ἀνάγκη νὰ κούψῃ ὁ κύριος, τῶσον ἡ θύρα αὕτη ἦτο χαμηλὴ δι' αὐτόν. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἐπίσης χαμηλὸν καὶ ὁ ξένος ἔπρεπε νὰ προσεῖρ νὰ μὴ κτυπήσῃ εἰς τὰς δόκους τῆς ὀροφῆς. Μόνος του κατέχει τὸ τέταρτον τοῦ δωματίου.

Ὁ Σαμψῶν ἠγέρθη, ὑπεκλίθη καὶ ἐθεώρησε τὸν ἐπισκέπτῃν μετ' ἐκπλήξεως ἄμα καὶ θαυμασμοῦ. Οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶχεν ἰδεῖ ἄνθρωπον ὡς αὐτόν. Ἐκεῖνος ἦτο ἰσχυρός, ὁ Μιχαὴλ ἰσχυρότατος, ἡ Μαρίνα ἔτι ἰσχυρότερα. Ἐν μέσῳ τῆς ἐικογενείας ταύτης, ὁ ξένος φαίνεται ἐρχόμενος ἀπὸ ἄλλον πλανήτην· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρυθρὸν καὶ παχύ, ὁ λαμῆς του κοντὸς καὶ παχὺς καὶ ὡς εἰ ἐκ ἄλβου.

‘Ο κύριος έπαρνήθη, άφησε την μηλωτήν του, εκάθισεν επί του θρανίου και είπεν·

— Ποιος είνε ο μέστορς εδω ;

‘Ο Σαμφών παρουσιάζη.

— Έγώ, κύριε.

‘Ο κύριος έκαμε νεύμα εις τόν υπηρέτην.

— Φέρε μοι τά έμπορεύματα.

‘Ο υπηρέτης φέρι τó δέμα, τó όποιον ó κύριος άνοιγει επί της τραπέζης.

— Γώρα, υποδηματοποιεί, κύτταζε.

‘Ο Σαμφών ψηλαφεί, εξετάζει και λέγει·

— Καλόν πράγμα, πρώτη ποιότης.

— Και βεβαίως είνε καλόν, άνθρωπέ μου· εΐμαι βέβαιος ότι ποτέ δέν ειδες παρόμιον, είνε γεωμακικόν και μοι έστούχισεν είκοσι ρούβλια.

‘Ο Σαμφών ταρατάσεται

— Πώς θά ήτο δυνατόν να έδω παρόμιον έμπορεύμα; εις τόν τρόπον μας δέν έχομεν.

— Βεβαίως. Δύνασαι με αυτά τά ύλικά να μοι κάμης ύποδήματα εις τόν πόδα μου ;

— Άναμφιβόλως, άνακλαμάνα.

‘Ο χονδρός κύριος επανέλαθεν·

— Έννόησον καλώς, άνθρωπέ μου, ότι δέν εργάζεσαι διá τόν τυχόντα, με τιποτένια έμπορεύματα· μοι χρειάζονται ύποδήματα, τά όποια να φορέσω επί εν έτος χωρίς να χαλάσουν, χωρίς να ξεραφούν. Προσπάθησε να κόψης καταλλήλως τó δέμα, τó πán εξαρτάται άπό τó κόψιμον. Έάν φοβήσαι μήπως δέν επιτύχης, θά κάμης καλά να μοι τó είπης και να μη έγγίσης τó δέμα μου.

Ένθυμού ότι εάν τά ύποδήματα ξεραφούν ή χαλάσουν, θά σέ φυλακίσω. Έάν μοι άρρώσει θά σοι πληρωσω δέκα ρούβλια διá την εργασία σου.

‘Ο Σαμφών ήτο πολύ στενωχωρημένος. Πώς ν’ άρνηθη τιαύτην εργασία, αλλά συνάμα και πώς να δεχθῆ με τοιούτους όρους. Έκαμε νεύμα εις τόν Μιχαήλ και τού έψιθύρισεν·

— Πρέπει ν’ αναλάβωμεν ;

‘Ο Μιχαήλ είπε ναι δι’ έτέρου νεύματος, και ó Σαμφών, ένθαρρηθείς, έδήλωσεν ότι ήτο έτοιμος ν’ αναλάβῃ την εργασία. ‘Ο κύριος λέγει τότε εις τόν υπηρέτην του να εκβάλλη τó ύπόδημα τού άριστερού τού ποδός.

— Πάρε μοι μέτρα !

‘Ο Σαμφών κόπτει τα νύκιν γύστον. τήν διπλό-

νει εις δύο κατά μήκος και άρχίζει να λαμβάνη τά μέτρα τού ποδός, τού ταρσού, τού εφους τών δακτύλων, τού πάχους τής κνήμης.

— Λάβε τά μέτρα εις τρόπον ώστε τά ύποδήματα μου να είνε εύρέα. Ποιος είνε λοιπόν αυτός ó άνθρωπος ; ήρώτησε τόν Σαμφών δεικνύων τόν Μιχαήλ.

— Είνε ó εργάτης μου, είπεν ó Σαμφών, εκείνος, όστις θά ράψῃ τά ύποδήματα.

— Καλά ! ας ένθυμηται ότι τά ύποδήματα πρέπει να κρατήσωσιν εν έτος.

‘Ο Σαμφών παρατηρεί επίσης τόν Μιχαήλ και βλέπει ότι όυτος ούδóλως προσείχεν εις τόν χονδρόν κύριον, αλλά ότι είχε τούς όφθαλμούς έπιμότως προσηλωμένους προς την γωνίαν τού διαματίου, ως ει κῆτι τι εφέλικυσε την προσοχήν του.

‘Ο Μιχαήλ παρετήρει, παρατήρει· αφηρησ ήρχισε να γελά και τó πρόσωπόν του έφάνη εύχαριστημένον.

— Τι μου μωρορίζει μέσα ‘ς τά δόντια του αυτός ; ήρώτησεν ó χονδρός κύριος· καλλίτερα θά έκαμνε να σκεφθῆ διá τά ύποδήματά μου·

— Θά τά έχητε ακριβώς, τότε όπου θά σάς χρειασθούν, άπήνησεν ó Μιχαήλ.

— Τó έλπίζω, επανέλαθεν ó χονδρός κύριος.

Έπειτα έφώρεσε πάλιν τó ύπόδημά του, έτύλιχθη εις την εύρετήν του μηλωτήν και έπροχώρησε προς την θύραν· αλλά· επειδή έσπευδε πολύ και δέν προσείχεν, εκτύπησε τó μέτωπόν του. Έβλασφήμησεν, άνηλθε πάλιν εις τó έλκυθρον και άπειμακρήνθη ταχέως.

— Άνθρωπος μή φορά, είπεν ó Σαμφών· κατέστρεψε σχεδόν τó θρανιον, αλλά δέν πειράζει.

‘Η Μαρίνα προσέθηκεν·

— Και μόλις ταύτα και αυτοί οι άνθρωποι άποθηήσκουν ως ήμεεις, μολοντί φαίνονται δυνατότεροι και πλήρεις ζωής.

VII

‘Ο Σαμφών είπεν εις τόν Μιχαήλ·

— Αναλάβομεν αυτήν την εργασία. Φθάνε να μη πάθωμεν τίποτε τó έμμέρισμα εις ακριβόν και ó κύριος δέν φαίνεται εύκολος. Συ βλέπεις καλλίτερον και είσαι επιτηδειότερος άπό έμέ διá τó κόψιμον τών ύποδημάτων. Ίδού τά μέτρα, ήρχισε να κόπτῃ· εν τῷ μεταξύ θά κόψω έγώ τής πτέρας.

‘Ο Μιχαήλ έκαμεν ό,τι τού παρηγγέθη, έλαβε τó δέμα, τó ήνοιξεν επί της τραπέζης και τó έκοψεν. ‘Η Μαρίνα εισήλθεν, εν ώ ειργάζετο και εξεπλάγη μεγάλως. Έγνώριζε τήν τέχνην τού ύποδηματοποιού και είδεν ότι ó Μιχαήλ είχε κόψει τó δέμα ως ει ήπρόκειτο να κάμη ύποδήματα νεκρού (α).

‘Ηθέλησε να κάμη παρατήρησιν, αλλά έσκέφθη· Ίσως δέν ένόησα τί είπεν ó Σαμφών, καλλίτερον είνε να μη άναμνηθώ· ó Μιχαήλ γνωρίζει καλλίτερον άπό έμέ τί πρέπει να πράξῃ.

‘Αφού έκοψεν, ó Μιχαήλ ήρχισε να ράπτῃ μεταχειριζόμενος όχι διπλήν κλωστήν, ως έπρεπε να κάμη διá στερεά ύποδήματα, αλλά άπλήν κλωστήν, ακριβώς ό,τι ήχρειάζετο δι’ ύποδήματα νεκρού.

‘Η Μαρίνα εξεπλάγη έτι περισσότερο, αλλά ύδέμιαν παρατήρησιν έκαμεν. ‘Ο Μιχαήλ έτελείωσε τó ράψιμόν του. Μετά τó δειπνόν ó Σαμφών ήγέρθη και ύπήγε να ίδῃ την εργασία του συντρόφου του.

Έμεινεν έκστατικός· ó Μιχαήλ είχε κάμει ύποδήματα νεκρού με πέλματα πολύ έλαφρά· τó δέμα ήτο κατεστραμμένον. Πώς θά έκσμων όταν ó κύριος θά ήρχετο να ζητήσει τά ύποδήματά του; Είπεν εις τόν Μιχαήλ·

— Τί έκαμες, καίμεινε ; Εις ώραιάν θέσιν με έβαλες. ‘Ο κύριος είχε παραγγείλη ζεύγος ύποδημάτων και σύ . . .

Θά έξηκολουθεί να επιπλήτῃ τόν Μιχαήλ, αλλά· εκτύπησεν εις τήν θύραν. ‘Η Μαρίνα ύπήγε να ίδῃ· εις άνθρωπος προσέδανε τόν Ισπόν του εις τόν κρικον της θύρας. Ήτο ó υπηρέτης τού χονδρού κυρίου.

- Καλησπέρα, όλοι σας.
- Καλησπέρα, τί τρέχει ;
- ‘Η κυρία μου με στέλλει διá τά ύποδήματα.
- Διá τά ύποδήματα ;
- Ναι, ó κύριος δέν έχει ανάγκην ύποδημάτων. ‘Ο κύριος σάς ήφθηκε χρόνους.
- Τι μάς λήγεις ;
- Τήν άλήθειαν· ‘Απίθανε καθ’ όδόν. ‘Οταν τó έλκυθρον έφθασε πρό της οικίας, ήνοιξα τήν

(α) ‘Υποδήματα, τά όποια ήθισσεν εν Ρωσία εις τούς πόδας τών νεκρών και με τά όποια εκτίθενται όυτα πριν ένταφιασθών.

θυρίδα, ó κύριος έκείτο άπνους. Έδυσκολεύθημεν πολύ διá τόν ένβάλλωμεν και τόν μεταφέρωμεν εις τήν οικίαν του. ‘Η κυρία με έστειλε να σάς είπω να μη κάμητε τά ύποδήματα, τά όποια ó κύριος παρηγγείλεν, αλλά με τó δέμα να κάμητε ύποδήματα νεκρού και να περιμένω έως ότου τελειώσωσιν. Ίδού διατί ήλθον.

‘Ο Μιχαήλ έραψε τά έλαφρά πέλματα εις τά ύποδήματα, τά έτύλιξεν εις πανίον και τά έδωκεν εις τόν υπηρέτην.

(Ε΄ται συνέχεια)
Σ. Σαριβαζεβάνης

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ
ύπο ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

(Συνέχεια)

Τού Μαρτζώκη ή ποίησις έναγκαλλίζεται τά πάντα, και ένφ ύπάρχει εις αυτήν ó κλονισμός, τόν όποιον μάς κάμνει να αισθανώμεθα εις στίχος τού δάντε πλήρως θρησκείας, δέν άπορρεί ή ποίησις του εκ της ρωμαντικής σχολής, διότι και έλευθερία άπόλυτος προς τās θρησκευτικές πεποιθήσεις ύπάρχει και δυνάμεθα να τόν συγκαταλέξωμεν μεταξυ τών κλασικών ποιητών, συμφώνως με τó νεώτερον πνεύμα.

Έν ύστατον βλέμμα ρίπτω επί της ποιήσεως του ó Πανθειός, μη δυνάμενη να παρασυρθώ επί πλέον, τó ύστατόν δέ αυτό σταματά εις εν ποίημά του. Σε μηά Μοδμα. Μία παρελασις άρχαϊκών εικόνων πρό αυτής γίνεται, μία παρελασις ζωντανή, ή όποία εξυπνά τόν άρχαιότερον πολιτισμόν ολοκληρου τού κόσμου. ‘Η άκμή της έπιστήμης, τά φώτα σύμπαντος τού πολιτισμού έχει αναζώσιν. Εις τās εικόνας αυτές παρελαύνουσιν αί μορφαι δύο συμφυών ένών, ή Αίγυπτος και ή Έλλάς.

‘Ο Έκτωρ διαφαίνεται εν όλη τῇ άνδρείῃ του, ό ‘Αχιλλεύς με τó λαμπυρίζον κράνος του, με στίχους τελείας άρχαϊκής δυνάμεως.

Και τὸν Ἐκτορα σὴν πάλῃ
Νὰ προβάλλῃ
Και τὰ δόγματα του γὰ τρίτῃ
Μὲ τὸ θώρακα στὰ στήθη
Και τὰ πλήθη
Τὸ σπαθὶ του γ' ἀνεμίλῃ.
Και τὴν περικεφαλαία
Τ' Ἀχιλλεία
Τρομερὰ γὰ λαμπυρίῃ
Μὲ τὸ δόρυ του σὸ χέρι
Και τ' ἄσπερι
Νὰ τρομάξῃ, γὰ χωρίζῃ

Οἱ στίχοι οὗτοι παρουσιάζουν μιαν εἰκόνα σφριγώσης ἀνδρείας, ἀτρόμητου ὄσον καὶ φυσικῆν. Ἄν καὶ καθ' ἑνὸς τὸ μεγαλεῖον ἀνταντακῆται εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀθανάτου πνοῆς τῆς ἀρχαιοσύνης, ἐν τούτοις ὑπάρχει πάντοτε τὸ βάθος, ἡ σύγκρισις, ἡ ψυχολογία καὶ ἐπὶ τῶν λευκῶν αὐτῶν εἰκόνων τοῦ φωτός. Οἱ τελευταῖοι στίχοι μὲ εἰρωνεῖαν ἐκτοξεύονται, διότι ὁ ποιητὴς ζητεῖ νὰ κάμῃ μιαν πρόποσιν ἀφ' ἐνός, μεθῶν ἐκ τοῦ μεγαλείου, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅπως λησμονήσῃ τοὺς πόνοους, τὰ μίση μίᾳς ἐποχῆς ἄνευ θελήτων.

Ἡ στιχογραφία τῶν *Βαρβάρων στίχων* του, κατὰ πρῶτην φορὰν ἐν τῇ νεοελληνικῇ ποιήσει ἀνεφάνη. Διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν πηγὴν τῆς στιχογραφίας ταύτης κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἀνατρέχοντες εἰς τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Αἱ μαγεύουσαι αὐτὰ διαυγεῖς στροφαί, τὰ ἀγνὰ δημιουργήματα τοῦ ποιητοῦ, μετέχουν τῆς ἀρχαϊκῆς γαλλῆς. Ἀνάλυσιν λεπτομερεστέραν ἔδωκα εἰς τὴν προηγουμένην μελέτην μου, σήμερον δὲ ὁπότε στρέφω τὸ βλέμμα ἐπὶ ἑτέρων ὀριζώντων, μένων νὰ παραθέσω στίχους τινὰς δυνάμει.

Ἡ ἀνοιξίς εἶναι ποίησις, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος θὰ ζήσῃ μετὰ τὴν ἀνοιξίαν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ρόδων, τὰ ὅποια χύνουν τὸ ἡδύτερον ἄρωμα ἐπὶ τοῦ ποιήματος; αὐτοῦ. Παραθέτω δύο τετράστιχα ὡς φωτεινὸν διάδημα τῆς μελέτης μου ταύτης.

Ἡ ἀνοιξίς, Ἄρνα, προβαίνει
Και λυθῶν στοὺς κάμπους τὰ χιόνια
Ὁ ἥλιος στὰ χόρτα, στὰ κρίνα, στὰ ρόδα
Γιὰ ἰδεῖ πόσον χύνει καινούργια ζωή.

Ἀρθίζουρ οἱ λόγοι, ἢ κοιλάδες,
Τὰ δέντρα ἀπὸ κλώνους φουντώνουν,
Ἀκόμη κ' ἡ πέτρα γροικῆς γὰ εὐωδιαῖα
Στὰ πρῶτα δροσάτα φιλιὰ τ' Ἀπριλιοῦ.

Εἰς τὸ βῆδισμα τῶν στίχων αὐτῶν νομίζεις τις ὅτι μίᾳς ἐναρμονίᾳ κλιμακῶς οἱ ἦχοι κατέρχονται καὶ ἡ κάθε συγχορδία σταματᾷ ὅπως ἀφήσῃ ἐν κενόν, εἰς τὸ ὅποιον εἰσδύσασα ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ὄνειρῳ, βλέπει νὰ προβάλλῃ τὴν παρενόντῃς ἀνοίξεως ὡς ἄλλην ἀναδυομένην Ἀφροδίτην. Πόσον λιχνίζουσι οἱ ὄνειρώδεις; οὗτοι στίχοι! Ὀλόκληρον ἄσμα ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἀψύχων μίᾳ φωνῇ καλεῖ τὴν φύσιν νὰ ἐορτάσῃ ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δρόσου τὰ φιλήματα. Καὶ ὅμως ὁ μάγος δημιουργὸς μένει νεκρός, ὡς φανερόνουν οἱ τελευταῖοι στίχοί του, τὴν ὁποίαν ὁ ἀγνότερος περασμός μὲ κάμνει νὰ παραθέσω.

Στὸ στήθος σου ἐπάνω γυμνός
Ζητεῖς γὰ σοὺ πᾶ ἓνα τραγοῦδι.

Ποῦλὶ τυφλωμένῃ τὴ νύχτᾳ ἐγὼ ψάλλω
Τοῦ κόραου τὴν πάλῃ μετ' ἄρνα σιωπῆς

Μὴ θρηνεῖς, μεγαλε δυστυχῆ! Ἄς ζήσῃ διὰ τὴν ψυχὴν σου ὁ ὕμνος τοῦ ποθοῦ καὶ τῆς ζωῆς, τὸν ὅποιον ἐνθέρμως ἀνύψωσες καὶ ἔλαβες τὸ φῶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς φαντασίας σου. Ἀτίθεισον τὴν εἰκόνα τῆς ἀνοίξεως καὶ λησμονήσον ὅτι ζῆς ἐν τῇ φθορᾷ τῆς ὕλης.

Ἑλένη Σ. Λάμαρη

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΔΙΟΥ

ΕΞ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

(Συνέχεια, ὡς προηγ. ἀριθ.)

Ὁ πόντος ἦτο ἐκτενὴς καὶ μονότονος· γῆ δὲν ἐφαίνετο, τὰ ὕδατα πυκνὰ καὶ βορβορώδη ἐκυλλόντο λανθρὰ διὰ μεγάλα σκάφη καὶ πλωτὰ μένων εἰς ἀτμακάτους.

Ἄνιστοι παρήρχοντο αἱ μακρὰ ὄρα, ἀνιστοὶ καὶ μονότονοι. Καὶ ἡ συνδιάλεξις αὐτῆ δὲν εἶχε θελήγητον δι' ἡμᾶς. Τὸ ψῆχος καὶ ἡ πείνα μᾶς ἐκοπτον τὴν εὐθυμίαν. Ὑπομονὴ μέχρι Ταυγαίου... πλὴν ἡμεῖς δὲν εἶχομεν προγευματίει ἐμὴ ποτὴ-

μιον τείου καὶ ἐν ὄν, ἐπιπλοῖζε δὲ ἡ τετάρτη καὶ ἡμίσεια καὶ... νήσους ἀκόμη, παραμυθούμεν τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν μας μόνον μὲ ὀλιγον κωνία.

— Γῆ! γῆ! ἐρονήσμεν αἴφνης ἀναπνεύστες. Οἱ μύροι τοῦ Ξέρξου δὲν ἐχάρησαν μᾶλλον ἡμῶν εἰς τὴν θέαν ζηράς. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀριζήσαντος διεγράφη στενὴ καὶ μακρὰ ἡ ἀκτὴ μεγεθυνομένη καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν. Ἰδοὺ ὁ λιμὴν. Διερχόμεθα τοὺς κοικατοβράχτιας, προσομιζόμεθα... Γετέλεισαι τὸ ταξίδιον. Ἐκστῶν πραγμᾶ δυσάρεστον ἢ εὐχάριστον ἔχει ἐν τέλος. Ἐπὶ τέλους!...

Διηρχόμεθα τὴν Σαῶλλαν τοῦ τελευταίου Ἐγκαταλείπω τὰς ἀποσκευὰς καὶ δὲν φροντίζω ἡ στέγην διὰ νὰ εἰσελθῶ καὶ ὀλιγον νερὸν ὅπως ἐξαλείψω τὴν ἀνοσφόρον ἀσθῶλην τῶν ἀτμοπλοίων. Τὴν πόλιν τοῦ Ταυγαίου, ἢν διέρχομαι ἀ νοὶ d'oiseau, ἀπὸ τοῦ λιμένος μέχρι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξενοδοχείου ἐν ἐλαφροτάτῳ δίπρωφ, ἡμισείας ὥρας ἀπόστασις παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὡς θέαμα καθαρότητος, τάξεως, ρυμοτομίας, ἐπιμελετημένης, πλὴν... προξενεῖται μοι μοναδικὴν ἐντύπωσιν Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας... ἄνευ ἀθανάτων. Βλέπω ὄραϊαν πόλιν, μεγάλην, πολυάνθρωπον, ἐμπορικωτάτην· μέγας ἐμπορικὸς παράγων καὶ λιμὴν τῆς Ἀζοφικῆς, πλὴν... ποῦ εἶναι οἱ κάτοικοι; ἐρωτῶ τὸν συνοδόν μου. Παρὰ τὴν κόπωσίν μου, παρατηρῶ τὴν ἐκτακτὸν ἐρημίαν τῶν κεντρικῶν ὁδῶν. Ἄναπολιν τὴν φρεβρὰν κίνησιν τοῦ Γαλατῶ, τοῦ Καράκιοι· βλέπω διὰ μέσου τῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν. Ἐρμηία! Σποραδικοὶ τινες διέρχονται τὰς ὁδοὺς. Κομψαί τινες κυφαί, ὄς παρατηρῶ, καὶ μοι φαίνεται ὅτι, ὡς οἱ Παρισίνοι, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, οἱ Περαιωτικοὶ μας συμμοὶ ἀφιχθῶσιν ἐδῶ, ὄρισταται ναυαγίον ἀφρέκτως ἢ ἐπιλανθάνονται τῆς κομψότητος τῶν τῶν... πῶς νὰ εἴπω; λεπτομερειῶν, μόνων αὐτῶν ἀποτελουσῶν ὀλόκληρον τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην τοῦ Smart καὶ τοῦ Chic. Ἄλλ' ὅ,τι ἐλλείπει ἐκ τοῦ ἐπιτικτῆτος Chic, τὸ προσθέτει ἡ φυσικὴ καλλονότης ὡστε οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν.

Μετὰ τὴν θέλλαν ἡ γαλήνη τῆς κομψῆς ταύτης πόλεως μοὶ προμειδεῖ παραδόξως. Ὀνειροπλῶ νὰ ἐγκαταστῶ ἐκεῖ, ἀλλὰ τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀδύνατον. Τὸ Ταυγαίου, περὶ οὗ βαρδύτερον

θὰ ἐπανέλθω, ἀνέκαθεν ὕψηρε πόλις, ἐν ἣ τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον οὐδέποτε ἐλείφθη, ἀλλὰ πλεονάζει εἰ καὶ στερεῖται Ἑλληνικῆς σχολῆς, περὶ ἧς δὲν ὄρειλον ν' ἀμεριμνήσωσιν οἱ βαρυτάλαντοι ὁμογενεῖς, ὅσοι ἐν αὐτῷ διέπρεψαν ἐπὶ πλοῦτῳ καὶ προγονικαῖς ἀρεταῖς, ἔχει δύο ἐκκλησιαστικὰ καὶ προκαταρκτικὸν σχολεῖον ἀρρένων, ὅπερ δὲν ἐπισκέφθησαν εἰσεῖτι.

Ἀναπτύσσεται ὄρας τινὰς, περὶ τὴν θην καὶ ἡμίσειαν ἀνέρχομαι εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀπέχοντα τοῦ Ξενοδοχείου μου περὶ τὴν ἡμισείαν ὥραν.

Ἐπιθεωρῶμεθα διὰ Ροστόβιον ἀπέχον περὶ τὰς τρεῖς ὥρας τοῦ Ταυγαίου, τὴν 11 1/2) ἄνικινούμιθ· ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ κινήσις μεγάλη ἐπικρατεῖ. Ἀναβάνομεν ἓνα δίπρωον καὶ διελθόντες διὰ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τῆς πόλεως, φωτιζομένης—ὄχι ἀπλήτως— ὅπῃ τῶν ἠλεκτρικῶν τῆς φωνῶν. Διακρίνω πλατείας ὁδοὺς, εὐρεὰ πεζοδρόμια, ἀκμαίους δειροφυτεῖαν, πλὴν τὸ ψῆχος εἶναι παγετώδες, ὁ ξνερὸς πνέει καὶ με καταψύχει καὶ ἀναβάλλω ἐς αὔριον τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὀφθαλμῶν.

Τὴν ἐπομένην συνεχίζω τὰς παρατηρήσεις μου ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ Ξενοδοχείου μου. Διακρίνω τὴν Taganroskoi Prospect καὶ κάτι τι κολοβὸν τρέχον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων τῶν τροχιοδρόμων. Ἀσημονῶς ἐπιφύσκονται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου. Εἶνε τὸ ἠλεκτρικὸν τράμ.

Καταγίνομαι εἴτα ν' ἀναγινώσκω ρωσιστὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων καὶ ζητῶ τὰς προθήκας καὶ τινες, μὰ τὴν ἀλθθειαν... ne payent pas de mètre, εἰ καὶ τὸ ἑσπέρας φωτιζοται δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Οὐχ ἦτον τὸ Ροστόβιον κείμενον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ταυγαίου εἶνε ὄραϊα πόλις ἐμπορικωτάτη, περιέχουσα περὶ τὰς 150—160 χιλ. κατοίκους. Κινήσις μεγάλη εἰς τὰς ὁδοὺς, ζωηρότης, παραχῆ. Κυριώτερα καὶ κεντρικωτέρα ὁδὸς αὐτῆς εἶνε ἡ Donaya Oulizza (ὁδὸς τοῦ Δημοσίου κήπου) ἐπὶ τῆς ὁποίας κινεῖται τὰ μεγαλεῖτερα καταστήματα, αἱ ὀραϊότεραι τῶν οἰκοδομῶν, ὁ δημόσιος κήπος, τὰ κάλλιστα τῶν ἐμπορικῶν. Ἐν αὐτῇ κατοικοῦσιν οἱ βαρυτάλαντοι καὶ ὀλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ χρέματος. Εἶνε ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ ἡμετέρα Μιγάλη

δός, με τήν διαφοράν ότι τὰ λεπρὰ ἡμῶν κατα-
στάματα δὲν δύνανται νὰ εὐρεθῶσιν ἐνταῦθα· ἄλ-
λως τε τὸ Ροστόβιον δὲν εἶνε ἐκ τῶν πρώτων πό-
λεων τῆς ἀπεράντου Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν, ἃς
με συγχωρήσωσιν οἱ ἡμέτεροι ἄγαν ἀδρόφρονες ὁ-
μόδοχοι, αὐτὴ δὲν ἀπάρχει τελείως ἐνταῦθα, ἐ-
πίσης δὲ καὶ εἰς Ταϊγάνιον.

Κλέπτουσι, διорύσσοισι, γυμνῶσιν καὶ δὴ . .
δολοφονοῦσιν ἥμιστα φιλοφρονητικῶς ἀλλ' ὡς ὁ-
περβῆ τις τὴν ἀκτίνα ἐνὸς μόνου φανῶς. Καὶ φρο-
νετε ὅτι οἱ ζέντελεμαν τῆς νυκτός, οἱ ἀπᾶσιαι
οὔτοι ἰππῶται τοῦ σκότους, ἀρκούνται εἰς μόνον τὸ
χρηματοφυλάκιόν σας ; Ἀπατάθη. Σᾶς ἀφαιροῦσι
τὸ ἱπανωφόριον καὶ εἶτα σᾶς γυμνῶσιν κυριο-
λεκτικῶς διὰ νὰ σᾶς ἀφήσωσι μὲ τὸ ὑποκάμισον·
εἶναι ἀπίστευτον. Κρυψάζετε ; Σᾶς κλείουσι τὸ
στόμα μὲ θανατηφόρα γρονθοκοπήματα. Ἀνθι-
σιασθε ; σᾶς ρυτεύουσι τὸ στυλέτον εἰς τὴν καρ-
δίαν διὰ νὰ σᾶς ἀφαιρέσωσιν ἐν παλαιῶν ἱπα-
νωφόριον! Ο tempo, ο logos !

Ἡ Ρωσσία εἶναι ὁ μόνος τόπος τοῦ κόσμου, ἐν
ᾧ νὰ οἰνοπνευματικῶν ποτῶν εἰσὶν ἀπροσπέλαστα.

Ἡ βότκα βασιλεύει, ἡ ἄσμος καὶ ἀνευ τινός
οὐσίας βίτκα, ἡ λατρεία τοῦ χωρικοῦ, τὸ παλλά-
διον τοῦ ἐργάτου καὶ ἡ τις ἀποκτινήσει τερατωδῶς
τοῦς θύσας τῆς. Εἰς ὁποιαδήποτε ὥραν ἐξέλθῃ
τις δὲ· βλέπει ἢ παραπαύοντες μεθύσους, ὄζοντας
ναυτιωδῶς βότκας, καταρρέοντας εἰς τὰς γωνίας
τῶν ὁδῶν εἰς ὄγκους πλαδαρούς καὶ ἀνασιθίτους.

Τὸ ὑγρὸν τοῦτο πῦρ, ὅπερ κατακαίει καὶ κατα-
στρέφει ὡς θεήλατος μάστιξ γενεὰς ὅλας ἀνθρώ-
πων εὐρώστων, εἶνε τὸ θεῖον νέκταρ δι' αὐτούς, εἰς
ὃ θύουσι τοὺς καρπούς τῆς ἐργασίας των ἄνδρες καὶ
γυναῖκες μὲ ἡλιθία πρόσωπα καὶ ἐντελῶς κτηνώδη,
αἵτινες δὲν ἀισθάνονται ἀληθῆ ἡδονὴν ἐν τῷ κό-
σμῳ, ἢ ὅταν θέσωσι τὸ στόμα τῆς πλήρους φιά-
λης εἰς τὸ στόμα καὶ ἀπνευστί κενῶσιν αὐτήν.

Εὐτυχῶς ὅτι εἰς τοιοῦτον πάθος ἀλκοολισμοῦ εἰς ὃ
ἐξίχθησαν οἱ μέθυσαι οὔτοι, ἢ ἔλλειψες καπη-
λείων παρακαλύει τὴν ἐντελῆ τῶν κάτω τάξεων
ἀπώλειαν. Ἡ Κυβέρνησις φρονίμως ποιοῦσα, πα-
ρεμπόδισε τὴν λιανικὴν τοῦ πικρίνου τοῦτου ποτοῦ
πώλησιν, ἔχουσα αὐτὴ μόνη τὸ μονοπώλιον καὶ
ἐκχωροῦσα τὴν πώλησιν εἰς ἑνόους τῶν πολιτῶν.
Τὸ μέτρον τοῦτο σωτηριῶς μὲν ἐπιδρᾷ, πλὴν

καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς οὐχὶ ὀλιγώτερον κερδίζει ἐξα-
φος ὁπτημερὰ ἀποκτινῶν τὰς λαϊκὰς τάξεις τε-
ρατωδῶς. Ἡ μέθη εἶνε ἡ κανονικὴ κατάστασις τοῦ
πληθείου, ὅστις οὐδέποτε νήφει, οὔτε αὐγὴν, οὐδ'
ἐσπέραν.

Βιογραφία Π. Εὐαγγελίδου
Ἐν Ροστόβι 1904.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ τοῦ Ἑλλήνου πεζογράφου κ. ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ

Τοῦ ἑναγχοῦ ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν διεληθόντος
Σμυρναίου πεζογράφου κυρίου Χαριλάου Πολίτου, ἔ-
σχυμεν καὶ ἡμεῖς τὸ εὐτόχημα ἐκ τοῦ εὐγενεῖος νὰ
γνωρίσωμεν τὴν νεκρὴν καὶ συμπαθεστάτην μορ-
φήν καὶ ἐφ' ἱκανὸν πρὸς ἡμᾶς διαλεχθόντος, ἐν-
θουσιωδῶς νὰ θαυμάσωμεν τὰς μετὰ πολλῆς τῆς
χαριτολογίας περιπετειώδεις ἀφηγήσεις, τὸ δι' ἐ-
πικινδυνωδестаτάτων πεζοποριῶν ἐπιδιωκόμενον τέ-
λος καὶ τὸ ἀκατάσχετον τῆς ἑπὶ πᾶν τὸ ἐξῆχος
εὐγενές καὶ ιδεώδες ροπήν.

Εἰς ἀνάγκωσιν δὲ νίας συγκινητικωτάτης ὁ-
δυσσίας, ἠθέλωμεν ἀφεύκτως ὑποβάλλει τὰς τῆς
φίλης «Βοσπορίδος» εὐκισθήτους καὶ ἄβρας ἀνα-
γνωστρίας, εἰάν ἐπεχέροῦμεν ἐνταῦθα, ἔστω καὶ ἐν
ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ, τὴν περιγραφὴν καὶ τὴν ἐν
τοῖς καθ' ἕκαστα ἀνάπτυξιν τῶν ὅσα διεξελθόντες
μετ' οὐκ ὀλίγης τῆς ἐκπλήξεως ἀνέγνωμεν ἐν τῷ
πλήρῳ ὀδοιπορικῶν ἐπεισοδίων, ἀλλὰ καὶ ψυχα-
γωγικωτάτῳ τοῦ κυρίου Πολίτου Λευκώματι, ὅπερ,
τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν καὶ τὴν τόλμην
τῆς ψυχῆς του ἐναργῶς διακρίσωσιν, περιπευδα-
στον τυγχάνει γεωγραφικῶν ὁρίων καὶ ποικίλων
ιστορικωτάτων παραδόσεων κειμήλιον, αὐτόχρονημα
δὲ γλωσσικῶν ἰδιωμάτων καὶ ἀγνώστων λαϊκῶν
χαρακτήρων περιεργωτάτην εἰκὼν καὶ τὴν θεοπε-
σίαν αὐραὴν τῶν Μουσῶν ἀποπνεύοντων ἐπικαίρων
πεζογραφικῶν καὶ ποιητικῶν δοκιμῶν ὠραϊοτάτων
ἀπάνθισμα.

Ἐν τῷ λευκώματι τούτῳ—καθάπερ καὶ ἐν

ταῖς διαλέξεσι αὐτοῦ, —συναντᾷ τις ἐναλλάξ τὸν
γενναῖον τοῦτον πεζογράφον, ὅτε μὲν διερχόμενον
τὰς μάλλον αὐχμηρὰς καὶ ἀνύδρους ἀφρικανικὰς
ἐρήμους, ὅτε δὲ περιπατοῦντα ἐπὶ τῶν ἀκροσεπέλα-
στων καὶ δυσβέτων ἀπαιτικῶν ὄρεων, κακουχοῦ-
μενον καὶ κινδυνεύοντα νὰ σπαρχνῆθῇ ὑπὸ θηρίων ἢ
διωκόμενον καὶ ληστευόμενον ὑπὸ ἡμιαγίων λατῶν,
ὅτε δὲ πάλιν εὐρισκόμενον ἐν πεπολιτισμέναις εὐ-
ρωπαϊκαῖς κοινωνίαις καὶ, ἐν τῇ βίᾳ τῆς εὐεργε-
σίας ἐξασκήσει, οἰκειοθελῶς ἀπὸ τοῦ βήματος συλ-
λόγων καὶ λεσχῶν διαλεγόμενον ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν
ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων πασῶν τῶν ὕψ' ὧν φι-
λοζενεῖται ὀρθοδόξων κοινοτήτων.

Τὰς περιπετείας δὲ, τὰς ἐπικινδύνους πεζοπο-
ρικὰς διαβάσεις καὶ τὰ ὑπὲρ πλείστον εὐεργετι-
κῶν σκοπῶν εὐγενῆ καὶ φιλόανθρωπα τοῦ κ. Πολί-
του οἰσθήματα, περιτράνωσ διαπιστοῦσιν οὐχὶ
μόνον ἀναρτήματα ἐν τῷ Λευκώματι αὐτοῦ ὑπο-
γραφαὶ τῶν κατοίκων ἀποκέντρων καὶ ἀπομεμα-
κρυσμένων ὡς καὶ πλείστον ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν,
ἀλλὰ καὶ πληθὺς ἐπίσημων μονογραφημάτων καὶ
σφραγίδων διοικητικῶν κατὰ τόπους ὑπαλλήλων,
Προξενίων, Μητροπολεων, καὶ Δημαρχείων, ποῦ
μὲν δεξιόμενων ἐν χαρᾷ τὸν ἀνδρεῖον πεζογρά-
φον καὶ συγχαίροντων αὐτῷ διὰ τὴν τόλμην
καὶ τὰς ἀγαθὰς του προθέσεις, ποῦ δὲ ἐγκαρδίως
προμηθεύοντων αὐτὸν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐπευχομένων
τὴν αἰσίαν τῶν σκοπῶν του πραγμάτων.

Τῷ παραδείγματι δὲ τούτων ἐπιμένον, ἐτίμη-
σεν καὶ ἐνταῦθα τοῦ κ. Πολίτου τὸ Λευκῶμα διὰ
τῆς περιτύχου μὲν ὑπογραφῆς αὐτοῦ ὁ ἀξιοτίμος
δήμαρχος Κερασσοῦτος Ἐξοχώτατος Καπετᾶν Γε.
ὤργης Πασᾶς Κωνσταντινίδης, διὰ τῆς ἐπισήμου
δὲ τῆς ὁμογενούς ἡμῶν κοινοτήτος σφραγίδος ὃ ἐκ
τῶν ἐφόρων καὶ ταμίου χρέη ἐκτελῶν κ. Α. Δε-
λικάρης μετὰ πολλῶν, ἐννοεῖται, συγχαρητῶν
καὶ εὐχαριστιῶν διὰ τὴν ἦν ὑπὲρ τῶν σχολῶν
ἡμῶν ἐποίησατο τερπνὴν καὶ τοῦς πάντας κατα-
θέλλεσσαν διάλεξίν του.

Ἄλλ' ἐκτός τῶν προμνησθέντων, ἐπιχαίρωντες ἐ-
κόσμησε τοῦ κ. Πολίτου τὸ Λευκῶμα διὰ τοῦ παρὰ
πόδας ὠραίου, καταλλήλου καὶ πετῶντι καλὰ μῶ
συντεθέντος ποιήματος, ὃ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν σκα-
πνεάν του λόγου φιλόπονος κ. Ἰωάννης Σοφια-
νόπουλος, ὃς—ἐν παρόδῳ εἰρήσθω—παρὰ τὴν ἀπὸ
ἐπταετίας περίπου ἀνατεθειμένην αὐτῷ ὑπὸ ση-

μαντικωτάτου τραπέζικου καταστήματος κο-
λοσιαζικῶν καὶ λαβυρινθώδη οὕτως εἰπεῖν νοερὰν ἐ-
νασχόλησιν, μεθ' ὑπερβαλλούσης στοργῆς θερα-
πεύει τὰς Μούσας ὑπεξαίων ἔστιν ὅτε πρὸς πτῆ-
σιν πολυτίμους τινας ἐκ τοῦ ἔργου του ὠρας Ἰδίου
τὸ ποίημα·

Ἐστᾶλλῃς τῆς Ἰωνίας, εὐγενῶν γονέων κόρος,
ὡς ὁ κύκλος διαγράφων ἄκιντος πλανήτης,
τὰς ἡπείρους διασχίζεις νέος Ἕλληνας πεζογράφος
καὶ τὸν κόσμον διατρέχει ὁ Χαρίλαος Πολίτης.

Οὔτε ὄρη τὸν πτοῦσαν, οὔτε θύελλαι, ἀλλ' οὔτε
τῶν λιμῶν ὕγραὶ ἐκτάσεις ἢ τῶν ποταμῶν τὸ ρεῦμα·
τοῦ σκοποῦ του ὃ ὄριζων πρὸ αὐτοῦ εὐρὴ ἀπλοῦται
καὶ ἀντελεῖ ἐκ τούτου θάρρος τὸ ἀτάραχόν του πνεῦμα.

Τὸν ἀνδρεῖον παρδότην αἰσθητόργως περιβάλλει
αἰσθημα ἀγνῆς ἀγάπης τῶν λαῶν, ὅς εἶδε μόλις·
ἐν χαρᾷ αὐτὸν πᾶς τόπος ὑπεδέχεται μεγάλην,
ἐν εὐχαρίᾳ δ' ἐβγυμνοῦσας τὸν προπάμπι πᾶσα πόλις.

Τρέχει, βέελλῃ τὴν σφαιρὰν μετὰ σθένους ἀδαμάστου,
γίγα τῆς πεζογραφίας, πλὴν ἐλάχιστα τὸ δέμας·
τρέχει, βιάζε... Σὲ σκέπει ἄνωθεν ἡ χεῖρ τοῦ Πλάταου
κ' ἐκ τῆς γῆς σὲ συνοδεύουσιν αἱ δάκρυα εὐχαί μας !

Τοιοῦτο τὸ τοῦ κυρίου Σοφιανοπούλου χαρίε-
στατον ποίημα, ὅπερ μετ' ἀπληστίας ἀνεγνω-
σθὲν ὑπὸ πάντων, προύκλεισε τὴν θαυμασμόν καὶ
καὶ τὰ ἐγκαρδία πρὸς τὸν ποιήσαντα αὐτὸ συγχα-
ρητήρια.

Ἴνα μὴ ὑπερτρώσωμεν καὶ ὑποληφθῶμεν τῶν ἄλ-
λων ἐν τῷ ὑψηλῷ καὶ μεγάλῳ τούτῳ τοῦ κ. Πολί-
του φιλολογικῷ οικοδομηματι γηθοσύνης· προσε-
νεχόντες κατέθημεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀσημιὸν καὶ
πνευματικῶς εὐτελεῖ ἡμῶν λίθον διὰ τῆς ἐν τῷ
περὶ οὗ ὁ λόγος Λευκώματι ἐκ τοῦ προχείρου ἐγ-
χαράξεως ταπεινῆς καὶ ἀτέχου τετραστιχοῦ στρο-
φῆς, ἦν ἐν τούτοις ὑπὸ τῶν ὀνομούμενων τίτλου
πενυχτῆς μὲν, ἀλλ' ἐλιکنούσας κατὰ τὴν προπομ-
πὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Πολίτην ἀποχαιρετιστήριον
προσφωνήσεως, ἐπιτραπητῶ ἡμῶν νὰ παραθέσωμεν
ὡδε ὡς ἐπιδρόριον τοῦ παρόντος χρονογραφικοῦ ἡ-
μῶν σκαλαθύρατος.

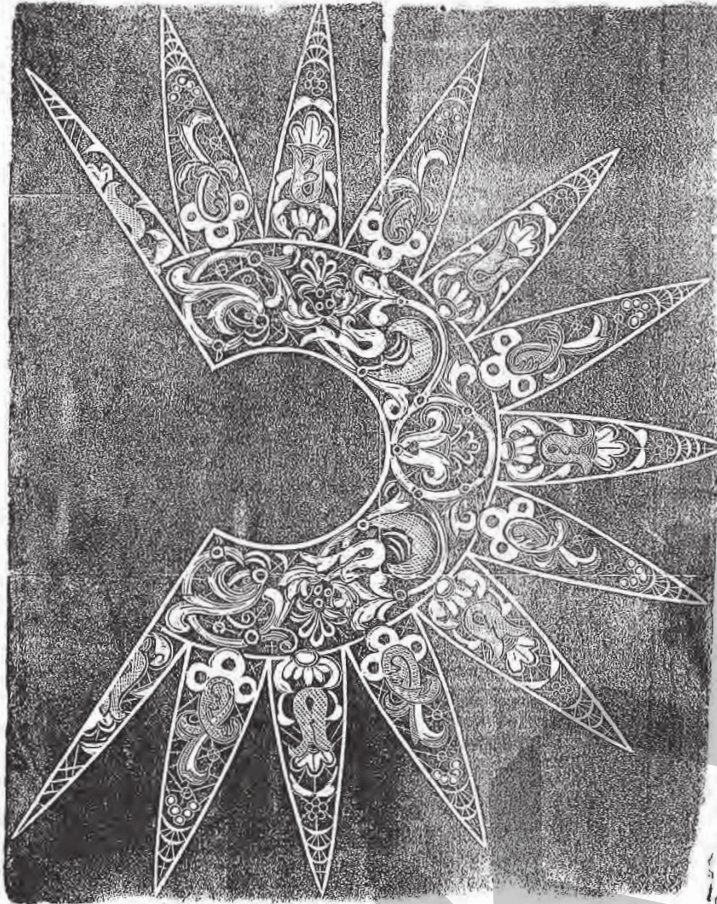
Ἴκ' ὄμην ἔχοντες κ' ἡμεῖς τὰ ὀνειποτήματα
ἀπὸ κοινοῦ σοὶ δίδωμεν παρήγορον ἐφόδον
ἔγουν κλειθ' ὅσα ἐκ ψυχῆς εὐκαιρῆν φιλήματα
καὶ πλῆθος ἀμετρον εὐχῶν διὰ τὸ κατευδῖον.

Κερασσοῦς. ΑΛΓΣ.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Ἑνετικῶν τοιχοπίπτου.

Τὸ εἶδος τοῦτου τοῦ τοιχοπίπτου, ἔξ Ἑνετίας τὸ πρῶτον προελθόν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματός του δηλοῦται, εἶναι κομψό-
τατον καὶ χαριεστάτον καὶ ἀπαιτεῖ μικρὰν σχετικῶς διαστάσιν, ἀλλὰ πολλὴν διαζώτητα περὶ τὴν ἐκτελεστικὴν.

Ἡ παρατεταμένη εἰκὼν παριστᾷ περι-
τριχίζον τοῦ ὀπίου
εἶναι λεπτοτάτη ἢ
ἀπειροχόσια καὶ ὄπερ
δύναται νὰ χρησιμεύ-
σῃ ὡς λαμπρὸν κό-
σμημα καὶ τῆς πο-
λυτελεστέρως περιβο-
λής.

Ἡρῶς ἐπεξεργασίαν
αὐτοῦ ἀντιλαμβάνει
πῶς τὸ σχέδιον
ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο
χαρτίου (papier à
craquer). Εἶτα ἐφαρ-
μοζόμεν τοῦτον ἐπὶ
γορτῶν μέλανος καὶ
ἀλαμπού, καταλλή-
λου διὰ τσαυτῆν ἐρ-
γασίαν.

Μετὰ τοῦτο τρυ-
πῶμεν διὰ καρπίδος
τὸ σχεδωσθὲν ἀκρι-
βῶς ἐπὶ τῆς γραμμῆς
τοῦ σχεδίου πρὸς-
χρησάσθω· τὰ τρυ-
πίσματα γίνονται
κατ' ἴσας ἀπ' ἀλλή-
λων ἀποστάσεις.

Ὅταν ἡ ἐργασία
αὕτη περατωθῇ, ἀ-
φαιρούμεν τὸν χάρ-
τινον, ἐπὶ τοῦ ὀπίου
εἶναι ἐφαρμοσμένον
τὸ σχέδιον καὶ
προσρῖπτειν τὸν μέ-
λανον διὰ τοῦ ὀπίου
ὅτι κατασκευάζουσιν
τὸ τοιχοπίπτον—δύνα-
ται δὲ νὰ ἦνε τὸ νῦμα
βαμβάκινον, λινοῦ ἢ
καὶ μεταξίνον—καὶ

Μετὰ τοῦτο λαμβά-
νεται ὀπίου, ὅτιμα ἐξ
ἐκείνου διὰ τοῦ ὀπίου
ὅτι κατασκευάζουσιν
τὸ τοιχοπίπτον—δύνα-
ται δὲ νὰ ἦνε τὸ νῦμα
βαμβάκινον, λινοῦ ἢ
καὶ μεταξίνον—καὶ

Περιτριχίζιον ἐξ Ἑνετικοῦ τοιχοπίπτου.

Ἐφαρμοζόμενον τοῦτο ἐπὶ τῶν γραμμῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκλύουσι τὸ τρυπημένον σχέδιον προστλῶσκει αὐτὸ μὲ μίαν βελονίαν
κάτωθεν, προερχομένην ἐξ ἐκείτης ὀπῆς.

Ἀκολουθῶς περικόπεται τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ὄρασμα τὰ δὲ μένοντα κενὰ πληροῦνται μὲ διαφόρους βελονίαι, αἱ ὁποῖαι
σχηματίζουσι τὰ ἐν ἐκείσῳ φασιδίῳ διάφορα σχέδια. Τούτων τινὲς εἶναι ὁμοίαι σχεδὸν πρὸς τὰς τοῦ ἀγγλικῶς τοιχοπίπτου,
ἀλλὰ μετὰ τινῶν παραλλαγῶν, αἱ οἷαι καλῶς εἰδῶν ὄρασις διέφοροι τὴν ἐργασίαν.

(Ἔσται τὸ τέλος).
Ἄγγελα Πρεβεζιώτου

ΠΑΝΤΟΙΑ

Μωσαμβανική Σχολή. Ἐπιεράτη δι' Ἀυτοκρατορικοῦ
Διατάγματος, ὅπως ὀνομασθῇ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνακτος
προκαταρκτικῆ Μωσαμβανικῆ Σχολῆ Καστελλορίζου ἐσχά-
τως ἀνεγερθεῖσα δι' ἐράνων τῶν κατοίκων τῆς νύσου ταύ-
της, καὶ ἀναρτηθῇ ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἀυτοκρατορικός Θυστός.

Ἡπαξία βράβευσις Καὶ ἄλλοτε οὐχὶ πρὸ πολλοῦ εὐ-
ρέθημεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ἡ ἀναγγελλομένη τὴν πᾶν
ἐπαῖον βράβευσιν τοῦ ὑπὸ ἀξίωσι μείωτος καλλιτεχνικοῦ
ταλάντου ἐκ φύσεως πεπρακισμένου συμπόλιτου ἡμῶν κ.
Περικλέους Γεωργιάδου ἐν τῇ Διεθνῇ Ἐκθέσει Ἀθηνῶν τῇ
ἑβραύσῃ ὑπὸ τὴν ἐπιθῆλην προστασίαν τῆς Α. Γ. τῆς
πριγκιπέσσης Σοφίας διὰ τὰ ἐκτεθέντα ἐν αὐτῇ λαμπρὰ
αὐτοῦ καλλιτεχνήματα.

Ἡδὴ μετὰ μεγαλειότης ἔτι εὐχαριστήσεως ἀγγελλομένη
νέαν καιμίζο-α ἐπὶ τῆς ἔτυγον ἐσχάτως, τιμῆν, βραβεύσεις
διὰ τοῦ ἀνωτάτου χρυσοῦ μεταλλίου ἐν τῇ Διεθνῇ Γαλ-
λικῇ Ἐκθέσει τῆς πόλεως Βερβῶ, ἐν ἣ ἐξέθρηκεν εἰκόνα μετ'
ἐκτάκτου καλλιτεχνίας ἐπεξεργασμένην διὰ γραμματο-
σήμων Συγχαιρόντες αὐτῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν νέαν ταύ-
την ἀπὸ τόσῳ εὐρέως κύκλου προσερχομένην τιμητικῶς
τὴν ἐνθάρρυσιν, εὐχόμεθα ὅπως τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ
τάλαντον ἀμειψθῇ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ διὰ μεγαλειτέρων
ἔτι τιμῶν.

ΓΑΜΟΙ

Ἐπὶ τὸν χρυσοῦν οὐρανὸν ἀσισιατῶν ἐλπίδων συζυγικῆς
εὐδαιμονίας ἐτελέσθησαν τῇ β' τῆς τρέχοντος ἐν Φαναρίῳ οἱ γά-
μοι τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ κ. Ν. Φερμάνογλου μετὰ τῆς
καθ' ὄρα ἀναξίας αὐτοῦ Δος Καλλιρρόης Θ. Κρήτα. Συγ-
χαίροντες θερμῶς τῷ κ. Φερμάνογλου εὐχόμεθα τελείαν καὶ
ὡς ἀμάραντον ἔαρ εὐαθῆ τὴν συζυγικὴν αὐτοῦ εὐδαιμο-
νίαν.

Ἐπίσης ἐτελέσθησαν αὐθημερὸν ἐν Πέραν οἱ γάμοι τοῦ
εὐρημότατου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀγορᾷ γνωστοῦ ἐμπόρου κ.
Θεοφ. Χρυσοστόμου μετὰ τῆς νεαρῆς καὶ χαριτοδύτου
δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Ζ. Φυτίλη. Ἐκ τούτων εὐχαιρῶν νεο-
νύμφου εὐχόμεθα ἀνεφάρου τὸ μέλλον καὶ ἀνέσταν τὸν ρῶν
τῶν βιωτικῶν ἀγαθῶν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ἄπέχει δὲ ὁ δάσκαλος ἀπ' τὸν γραμματισμένον
ὅσο καζάνι ἀγάνωτο ἀπὸ τοῦ γαυμιμένου.

Αἱ κακαὶ γλώσσαι·
Μεταξὺ δύο φίλων
— Δοιπὸν τὰ ἔμαθες; ὁ Ἄλέκος ἐπέτυχεν ἕνα γάμο προ-
εργημο . . . Νύμφην μιά φορά!
— Μπᾶ! ποῖαν ἐπῆρε;
— Ἐπῆρε . . . ἑκατὸ χιλιάδες· ἀλλὰ πῶς τὴν λέγουσιν
δὲν ἔμαθα.
— ! ! ! . . . ! ! !

Κυρᾶ. Μαρτιγῶ, γιατί ἔβγαλες τὸ σκυλὶ έξω;
Μαρτιγῶ. Γιατί ἔκλεψε, κυρία.
Κυρᾶ. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνεις τίποτα χωρὶς
νὰ μὲ ρωτῆς; Ἄνοιξέ του ἀμέσως!
Μαρτιγῶ. (Ζανακωρίζοντας). Κυρία, κυρία, ἡ γάτα
τρώει τὰ μπαρμπούνια!
Κυρᾶ. Καὶ τί κάθασαι; δὲν τὴ διώχνεις;
Μαρτιγῶ. Ἦθελα πρῶτα νὰ σοῦ ρωτήσω.

— Ὑποθέτω, Ἑλένη, τὸ σκυλὶ σου τὸ λὲς Ἄμοῦρ, ἐ-
πειδὴ εἶναι τόσο ὄρατο.
— Ὅχι . . . ἐπειδὴ εἶναι τοῦρῳ τὸ καύμενο . . .

ΚΟΡΝΗΙΑΣ Α. ΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
(ΠΑΠΥΡΟΙ)

συλλογῆ ποιημάτων τυχόντων τοῦ διαφάνου στεφάνου
ἐν τῷ κατὰ Μάιον 1902 κριθέντι ποιητικῷ
διαγωνισμῳ τοῦ ἐν Σμύρῃν Πανωνίου Συλλόγου.
Τὸ τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν Ἀθήναις
καὶ φέρων ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὴν εἰκόνα τῆς ποιητρίας
αὐτοῦ, ἀπερωθῆν δὲ εἰς τὴν εὐγενεστάτην Δασκ. Χιονίαν,
τιμᾶται ἐντοῦθα ἄδεται γρ. 5
» καλλιτεχν. » 8
» χρυσοῦς » 12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἄδεται » 6
» καλλιτεχν. » 9
» χρυσοῦς » 13
ἐν τῷ ἑνωτικῷ ἄδεται φρ. χρ 4 1)2
» καλλιτεχν. » 2
» χρυσοῦς » 3

Εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ Γραφετὰ τῆς Βοσπορίας.

Τύπ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ
Κορυθαίμ-Ἰάν ἄριθ. 3